

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ

ΕΛΛΑΔΟΣ.

φ. 9. 37.

ὡς ἐν Προτάσει τὴν ἀλήθειαν.

Τῇ ἐτάσει πάντε Τάλλα ἱσχυρὰ προπληρωτὰ τὰ ἡμεῖς καὶ ἱσχυρὰν. ἐκδίδεται δις τῆς ἐβδομάδος.

ΕΝ ΑΓΓΛΙΝΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18. ΜΑΙΟΥ.

29

Ὅτι φυσικὸν δικαίωμα ἔχει ἕκαστος νὰ ἐκθέτῃ ἐλευθέρως τὰ ἑαυτοῦ φρονήματα.

Τὸ σκοπιμώτατον τέλος, διὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἀγαθοποιὸς δεξιὰ τοῦ Ἰψίστου τὸν ἄνθρωπον ἔπλασεν, εἶναι ἡ εὐδαιμονία τοῦ λογικοῦ τούτου ζώου. Ἀλλ' εἶναι φυσικῶς ἀδύνατον νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τοῦτο τὸ τέλος, στερούμενος τὴν ἐλευθερίαν του. Καθ' ὅτι ἐὰν ἡ εὐδαιμονία δὲν καθορεῖται, εἰμὴ εἰς τὴν γαλήνην καὶ ἀταραξίαν τῆς ψυχῆς, πῶς εἶναι ποτε δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ ὁ ἀνελεύθερος γαλήνιος καὶ ἀτάραχος; ἄνθρωπος δηλονότι, ὅστις εἶναι πάντοτε ὑποκείμενος εἰς τυραννίδας ἀλόγους ὀρέξεις τοῦ βελτίου τούτου, τῶν ὁποίων πολλάκις γίνεται ἐλκεῖσθαι ὅσας. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν εἶναι παρὰ τοῦ Δημιουργοῦ πλασμένος ἐλεύθερος. Ὡς, ἔχον ἕκαστος φυσικὸν δικαίωμα τῆς ἐλευθερίας, ἔχει τὸ αὐτὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκθέτῃ ἐλευθέρως πᾶν ὃ, τι φρονεῖ περὶ ὁποιοῦδήποτε πράγματος. Ἀλλ' ὅς, περιορισμένος εἰς τὸ νὰ φυλάττῃ τὰς ἐννοίας του κεκρυμμένας, εὐρίσκεται ἀδιαλείπτως εἰς φυσικὴν ταραχήν, καὶ ἐπομένως εἰς ἰσοτέλῃ κακοδαιμονίαν. τὸ ὁποῖον εἶναι φανερῶς ἀντιβαῖνον εἰς τὴν σκοπὴν τοῦ παραγὰ τοῦ Δημιουργοῦ. Τούτο δὲ δυνάμεθα νὰ τὸ ἐννοήσωμεν σαφέστερα ἐὰν συλλογισθῶμεν ὅτι ὁδυνητὸς ἄνθρωπος περιπλανώμενος εἰς τὰ βυθία τῆς ἀγνοίας σκοτῆ, πολλάκις ἐκτραχηλίζεται εἰς τὸ νὰ συλλάβῃ ἄτοκα, καὶ ὀλέθρου πρόξενα φρονήματα, τὰ ὁποῖα ὑποτρέφει, νομίζων ὅτι εἶναι ὀρθὰ καὶ σωτήρια.

Εἰς λοιπὸν ἔστι κερταρχασμένος νὰ τὰ κρα-

τῇ μουσικῇ εἰς τὸ ἐνδύμυχον τῆς ψυχῆς του, διαμένει μέχρι θανάτου εἰς τὴν ἀπάτην, καὶ ἰδοὺ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὕτως εἰς τὴν ἀπώλειαν κατακρημνίζεται, συνεπισφύων ἴσως καὶ πολλοὺς τῶν ἀφελεζέων. Ἀλλ' ἐὰν ἔχῃ τὴν ἐλευθερίαν νὰ τὰ κοινοποιῇ, τότε γινώσκουσιν μετὰ πολλὴν συζητήσεως, καὶ τῆς ἀτοπίας ἀνακαλυπτομένης, ἐλευθεροῦνται διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐκ τῆς ἀπάτης, ὅθεν καὶ σώζεται.

Ἐπειτα, ἡ εὐρεσις τῆς ἀληθείας, ἡ πρόοδος τῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν, ἡ ἀνακάλυψις πολλῶν ὠφελίμων γνώσεων εἰς τὴν κοινότητα, ἄλλως ποῦ δὲ εἶναι δυνατόν νὰ γενῇ, εἰμὴ διὰ τῆς μετὰ λόγου διαφιλονεικίσεως περὶ τῶν φρονημάτων ἐκάστου. Ὡς ὅτε λείπῃ ἡ ἐλευθερία ἐκθεσις τῶν ιδεῶν, ἐκεῖ ἀνάγκη πᾶσα νὰ συνεκλείπῃ καὶ αὐτὴ ἡ ἀλήθεια.

Ἀλλ' ἐν ἡμεῖς ἀπουσία τῆς ἀληθείας, ἐκεῖ ἀναντιρρητῶς ὑπάρχει παρουσία ὅλων ἐν γένει τῶν καλῶν ἀνεξαιρέτως. Εἰς τοιαύτην ἀθλιωτάτην κοινωνίαν ἐξαιδραποδιζόμενοι κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι, ἀποκαθίστανται κατεπτοσμένοι, χαλεποί, καὶ πάντες καλοῦ ἀνεπίδεκτοι. Οἱ ποῖοι ἡμῶν ἐν ὅσῳ διαμένοντες ἐλεύθεροι, ἐκοινοποιοῦν ἐλευθέρως τὰς ὁδοὺς των, ἡμᾶς καὶ εἰς τὴν παιδείαν καὶ εἰς τὴν ἀρετήν. Ἡ ἐλευθερία ἐκθεσις τῶν φρονημάτων αὐτῶν ἀκοινοποιοῦσα τὰ πνευματικά των, ἐγέννησε τοὺς μεγάλους ἐκείνους νόμους, καὶ εὐεργέτας τῆς ἀνθρωπότητος. Ἀλλ' ὅτε ἀπολέσαντες τὴν ἐλευθερίαν των, περιορίσθησαν καὶ ὡς πρὸς τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐννοιῶν των, πέραντα τότε σιωπώμεσαν καὶ τὴν μεγαλειότητα τοῦ πνεύματός των. διὸ καὶ δὲν ἐδυνήθησαν

ταύτην ἐπιγραφὴν ὁ Μενεκράτης ὁ Ζεὺς Φίλιππος εὖ πρότερον ὡς Φίλιππος σκόπτων τὴν γυναικὴ ταύτην ἀφροσύνην τοῦ ἱατροῦ ἀντέγραφεν πρὸς αὐτόν. ὁ Φίλιππος Μενεκράτῃ ὑγιαίνειν. Σὲ συμβουλεύω νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Αὐτίκην. Ἡ ὁλὴ αὕτη τῆς Φωκίδος, ὅπου καὶ ἐφύτρυνε, καὶ κατεσκευάζετο ὁ κάλλιστος ἐλλοθὸς (τὸ σκάφι). Διὸ καὶ πολλοὶ μὲν ἀσθενεῖς ὑπῆλθον ἐκεῖ διὰ νὰ θεραπευθῶσιν, ἢ νὰ καθαρσθῶσι, μάλιστα δὲ οἱ ὑπὸ μανίας κυριευμένοι. Ὄθεν καὶ ὁ Φίλιππος ἔπεισε τὸν μαινόμενον ἱατρόν εἰς τὴν Αὐτίκην διὰ νὰ ἐλλεθοισθῇ, μήπως καὶ διὰ τοῦ μέσου τούτου ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοῦ μανιακοῦ πάθους τῆς ἀλαστονείας. Ἀλλ' ὁ ἱατρός ὅλος ἐξοφρενὸν διὰ τὸν τύφον, ἐκώφευεν εἰς τοῦ Μακεδόνα τὰ σκόμματα.

Ὁ δὲ Φίλιππος βλέπων ὅτι ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Μενεκράτους ὑπὸ τοῦ τύφου ἀπανθρακωθείς, δὲν ἠσθάνετο τοῦ γελίου ταύτην τὴν μάγικα, κάμνει συμπόσιον βασιλικοπρεπές, συγκαλεῖ συνεσιώτορας ὅλους τοὺς προὔχοντας, καὶ αὐτὸν τὸν Μενεκράτην διὰ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἡτοιμασμένον ὀλίγον μακρὰν τῆς τραπέζης θρόνον διαπρεπῆ ὑψηλόν. Ὅτε δὲ ὑπῆλθεν ὁ Ζεὺς Μενεκράτης, ὑπιδεχθέντες αὐτόν οἱ περὶ τὸν Φίλιππον μὲ θεοπρεπεῖς τελετὰς, τὸν ἐκάθισαν ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἐν ᾧ δὲ οἱ λοιποὶ ἔχαιρον τρώγοντες καὶ πίνοντες, νεανίσκος τις ἐνδεδυμένος σολὴν ἱερὰν ἐθυρίαζε τὸν Δία Μενεκράτην ἄλλοι δὲ τὸν ἐδοξολογοῦν. Ὁ Μενεκράτης λοιπὸν πεισθεὺς καὶ αὐτὸς ὅτι τὸ ὄντι εἶναι Ζεὺς, ἰδέχεται μετὰ κόμπου τὰς δοξολογίας καὶ τὰ θυμιάματα. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ πείνα κατ' ὀλίγον ἀνέξανόμενη, κατήντησε νὰ κεντᾷ σφοδρῶς τὸν σῶμαχον, τότε ὁ ἱατρός ἐπεχείρησε νὰ ὑποπτεύηται μήπως ἦναι καὶ ἄνθρωπος, καὶ νὰ ὀρέγηται δαιμονίως τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Τέλος δὲ πάντων αἰσθανθεὶς ὅτι εἶναι ψιλὸς ἄνθρωπος, ἐπήδησε μὲ θυμὸν κάτω ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ θρόνου, καὶ φεύγων ἐφάναζεν ὅτι ὑβρίσθη παρὰ τοῦ Φίλιππου. Ὡς ὅ, τι δὲν ἐδυνήθη νὰ κατορθώσῃ ἡ μίξις τοῦ γελίου, τὸ κατάρθρωεν ἡ πείνα.

Ὁ Μενεκρατισμὸς οὗτος, ὅστις ἐτεπόλασε κατὰ δυσυχίαν εἰς τὴν Ελλάδα κατὰ τὸ ὁκταετές ἤδη τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν διάστημα, εἶναι

πάντοτε μὲν γελιῶδης, ὡς ἀνίκεος εἰς τὴν μὲ φρένας ἄνθρωπον, μάλιστα δὲ εἰς ἀνθρώπους, οἵτινες ἐκ συμφώνου ζωσθέντες τὰ ὕπλα, ἔχουσι πρὸς ἀλλήλους ἀμετάθετον συνθήκην ἢ νὰ ζήσωσι κατ' ἰσονομίαν, ἔχοντες ἀγαθὰ πάντες τὰ αὐτὰ δικαιώματα, κατὰ τὴν ἰδιαντοῦ ἑκάστου ἀρετὴν καὶ ἀξιοτήτα, ἢ νὰ ἀποθάνωσι πολεμοῦντες τὴν Τυραννίαν. Ἀλλ' ἤδη μετὰ τὴν ἐλευσιν τοῦ ἐσχωτάτου ἡμῶν Κυβερνήτου, ὅστις εἶναι τὸ πρῶτόν τῆς μετριοφροσύνης, τὸ νὰ ἐπιμένωμεν μενεκρατίζοντες, ἄλλοι μὲν σύροντες κατόπιν οὐρας ἀνευ τινὸς ἀνάγκης, ἄλλοι δὲ περιπατοῦντες χορδισμένοι ἐντόνως, ὥς τὸ μὲν εἶδος εἰς τὰ ἐμπροσθεν ἐπεκτεινόμενον νὰ σχηματίσῃ ὄχι μικρὴν κυρτὴν ἐπιφάνειαν, ἣ δὲ κεφαλὴ εἰς τὰ ὀπίσθεν βιαίως κεκλιμένη νὰ ἀποτελῇ κυκλικὸν τόξον, ὑψωμένων τῶν ὀφθαλμῶν πάντοτε ἐπὶ τοῖς ἀσέrais, ὡς νὰ μελετῶμεν καὶ εἰς τὰς ἐδοὺς τὰ οὐράνια.

Καὶ οἱ μὲν περιέργως τὰ ὑποδήματα προτάρσκειν, ὥς ἐκάνως μακρύτεν νὰ κροτοβολῶσι, διὰ νὰ καταπλήττωμεν τοὺς ἀπαντῶντας· οἱ δὲ καὶ αὐτὰς τὰς ἀσέρας γυναῖκας κατὰ τοὺς καλλωπισμοὺς ὑπερβαίνοντες, τολμῶντες νὰ προσάπτωμεν τομὰς καὶ εἰς αὐτὰ τοῦ σώματος μας τὰ μέρη, ὥς νὰ διεγείρωμεν τὴν αἰδῶ τῶν ἐφώντων, οἵτινες βλέποντές μας ἐρυθροιάζουσιν· οἱ δὲ νὰ μενεκρατίζωμεν ἄλλως πως, ἑκάστος ἡμῶν κατὰ τὴν μενεκρατείαν κεφαλῇ του, ἀπαιτοῦντες θυμιάματα καὶ δοξολογίας, ἐν ᾧ ὁ ἐσχωτάτος Κυβερνήτης μετὰ ἡρότατα παραδείγματα μετριοφροσύνης, ὀλιγαρκείας, καὶ σεμνότητος μᾶς δίδασκει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς ἑαυτοὺς, τοῦτο ἥδη εἶναι ὑπερκαταγέλασον! Ἀλλὰ τίς νὰ μᾶς δαυλοῦσῃ ἡμῖς νομίζομεν ὅτι ἐδὴ χρειάζεται θεῶν δάκτυλος;

Τὸ δὲ τῆς ὑπερφορίας παράδειγμα πᾶσις τὸ τε ἴσως ἐθεραπεύετο, ἐάν ἡ Αἰγιὴ ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου καταβάσῃ, καὶ τὸν ἐπικείμενον ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν παχυλὸν ζῶον ἀφελούτα, μὴς καθίστανεν ἱκανοὺς νὰ γνωρίζομεν καὶ πολίτην ἰσόνομον, καὶ ἄνθρωπον ὅμοιον.

Ἀλλὰ τὰ μὲν ἐλαφρὰ σωματῖα μικροτάτῃ πρὸς ἀνέμους τὰ ὑφόνει ἐπὶ τὴν αἰθέρα, τὰ δὲ βαρὺς σώματα, οὐδ' αὐτὸς ὁ λαίλαψ ἀνάται νὰ τὰ μετακινήσῃ.

